

HET MEER VAN BLED

Blind van woede slaat Madame Jurilique Josef in zijn gezicht. ‘Hoe dúrf je me te bedriegen? Na alles wat ik door de jaren heen voor jou en je familie heb gedaan. Krijg ik dit als dank?’

Josefs armen worden strak tegen zijn lichaam gedrukt door twee potige bewakers, Frederic en Louis, en hoewel hij snel zijn hoofd afwendt in een poging haar harde klap af te zwakken, wordt zijn wang opengehaald door het hoekje van de opzichtige diamant van haar ring die naar de binnenkant van haar vinger is gedraaid. Haar lippen krullen op in een uitgesproken tevreden glimlach als ze het bloed uit het wondje ziet opwellen.

‘Het enige dat je moest doen was haar bloed afnemen. Was dat werkelijk te veel gevraagd?’

Dr. Josef Votrubic zwijgt vastberaden en weigert haar aan te kijken.

‘Geef antwoord, Josef!’ Madeleine balt woedend haar vuisten, zo hard dat haar knokkels wit worden, en dat is in tegenstrijd met haar verder elegante uiterlijk. Ze loopt in gedachten haar mogelijkheden na terwijl haar voorheen gewaardeerde en trouwe werknemer opstandig voor haar staat. Ze had hem niets slechts toegewenst tot hij haar zo vreselijk had verraden; nu laat hij haar misschien geen andere keus dan voor eens en voor altijd met hem af te rekenen. Ze kan zich geen ongeleid projectiel veroorloven op haar strak georganiseerde schip.

Madeleine herinnert zich het telefoontje van haar goede vriendin Lauren Bertrand, die belde om te zeggen dat zij was gevraagd lid te worden van het elitaire wereldwijde onderzoeksforum. Madeleine en Lauren hadden in hun jeugd op dezelfde Zwitserse etiquetteschool gezeten voordat ze een gedeelde passie voor scheikunde hadden omgezet in succesvolle carrières. Lauren was een vooraanstaande, Franse scheikundige geworden die Xsade vaak van advies voorzag. Madeleine had het groeiende onderzoeksforum al scherp in de gaten gehouden – hoe dichterbij ze kon komen bij het werk van die Harvardman, dr. Jeremy Quinn, hoe beter – en haar interesse werd alleen maar aangewakkerd toen Lauren haar toevertrouwde dat Jeremy Quinn geheime onderzoeks dossiers, met medische gegevens, bijhield over dr. Alexandra Blake, een psychologe uit Australië.

Toen ontdekte ze dat dr. Blake's werk over visuele perceptie werd onderschreven door Professor Samuel Webster, een ander forumlid, die zelf onderzoek deed naar seksualiteit en neurologie. Ze zette haar tanden erin. Ze gaf haar discrete IT'ers de opdracht (volledig officieus, natuurlijk) de computers van de twee mannen te hacken om erachter te komen wat er precies aan de hand was.

Zoals een gier aanvoelt dat er ergens een dier is aangereden, zo voelde zij instinctief aan dat Quinn op het punt stond opnieuw een baanbrekende ontdekking te doen. Haar vermoedens werden eerder dan verwacht bevestigd toen haar onderzoekers ontdekten dat Quinns grootste weldoener, de mysterieuze en altijd discrete filantroop Leroy Edward Orwell – beter bekend als Leo – hetzelfde weekend naar Sydney vloog als Quinn die met dr. Blake had afgesproken. Aangezien Xsade op het punt stond een patent rond te krijgen voor zijn 'paarse pil', ontwikkeld om een aandoening met betrekking tot de vrouwelijke opwindning te bestrijden, wist ze dat ze een klapper zou maken als ze toegang bleef houden tot de informatie over Quinn en Leo.

Madeleine en Lauren waren beide aanwezig op een eendaags congres toen Lauren haar vertelde dat het geplande experiment van het forum mogelijk niet door zou gaan. Madeleine had geen andere keus gehad dan Quinn anoniem te chanteren zodat hij wél door zou gaan met het zorgvuldig opgestelde plan waar hij al maanden aan werkte. Tot haar opluchting leek het te werken, want de proeven verliepen volgens schema en de resultaten die ze uit zowel de computer van Quinn als Webster plukte waren beter dan ze zich ooit had voorgesteld.

Laurens terloopse telefoontje vanuit Singapore met de boodschap dat ze Alexandra Blake tegen het lijf was gelopen vlak voor zij op het vliegtuig richting Londen stapte, was de kers op de taart. Nadat Madeleine door de extra beveiliging niet langer toegang had tot Quinns en Websters computers, voelde dit bijna alsof het lot dr. Blake bij haar op de stoep afleverde en haar zo tot actie dwong. Daarom had ze het zo geregeld dat diezelfde Blake eerst onder dwang naar een kasteel in Slovenië werd gebracht en daarna naar het geheime laboratorium van Xsade onder het meer van Bled.

Madeleine wist zeker dat ze nu snel de bron zou achterhalen van de afwijkingen in Alexandra's bloed en dat ze daarmee de sleutel zou hebben tot potentieel onbegrensde winstgevendheid voor Xsade. Zij zou dan eindelijk de persoonlijke en professionele macht hebben waar ze al jaren van droomde. Het beste was nog wel dat ze de grote dr. Quinn eindelijk te slim af zou zijn.

Er bestond voor haar geen groter afrodisiacum dan sociale status en de macht die ze aan haar positie ontleende. Quinn had haar ideale versie van een netwerknirvana opgezet in de farmaceutische wereld en in die van de gezondheidszorg. Hij stuitte keer op keer als per toeval op de wondermiddelen waar de wereld hem voor aanbad. Ze vond het verbijsterend dat geld voor Quinn kennelijk nooit de drijfveer was. Hij had in ieder geval nooit zijn bevindingen aan de hoogste bidder verkocht, want dan

had Xsade inmiddels de gehele markt in handen gehad. Deze keer zou Xsade dus niet aan de kant worden geschoven vanwege een of ander misplaatst moreel standpunt van dr. Quinn. Ze zou achter zijn geheimen komen voor die op de markt werden gebracht. Deze keer waren de enorme winst en de bekendheid die gepaard gingen met hét nieuwe medicijn dat de mensheid zou redden voor haar en dan zou Quinn van de kaart geveegd worden. Als dat niet lukte, als zij geen toegang kreeg tot het mysterie van dr. Blake's bloed, dan kon ze in ieder geval troost putten uit het feit dat zij persoonlijk hun geloofwaardigheid ten overstaan van alles en iedereen had vernietigd.

Alles verliep volgens plan tot Josef haar op het laatste moment had teleurgesteld. Alsof een speldenprik van Alexa's bloed ooit genoeg zou zijn voor de uitgebreide analyse die zij in gedachten had. Hij had in haar slaap, nadat ze de parse pil had ingenomen, slechts een flinke hoeveelheid af hoeven nemen. Zo eenvoudig, zo makkelijk en niemand hoefde eronder te lijden. De resultaten van de onderzoeken op Alexandra's bloed zouden ongetwijfeld opmerkelijk zijn geweest. Madeleine is hells dat ze niet gewoon zelf het bloed heeft afgenomen. Dat was achteraf gezien iets rommeliger, maar veel effectiever geweest.

Madeleine laat haar gedachten even de vrije loop en haar lippen krullen op in een valse glimlach. Als het bloed van Alexa's kinderen op dat van hun moeder lijkt, biedt dat eindeloze mogelijkheden. Zelfs al zou ze niet direct toegang tot hen krijgen, zouden ze wellicht bij hun moeder worden weggehaald nadat de hele wereld die schandalige foto's van haar had gezien. Zij kon na verloop van tijd aanbieden de kinderen onder haar hoede te nemen, waardoor hun lichamen dag en nacht beschikbaar zouden zijn voor onderzoek. Terneergeslagen moet ze aan zichzelf toegeven dat dit slechts fantasie is, en ze richt zich weer op het heden.

Terwijl ze voor Xsades eigen Judas staat – en niet voor de enige

persoon ter wereld die ze in haar macht wil hebben, namelijk dr. Alexandra Blake – voelt ze de woede opborrelen in haar buik. Deze man, die de afgelopen vijf jaar een trouwe werknemer is geweest, heeft Blake's ontsnapping uit hun laboratorium geregeld en heeft haar persoonlijk in Dubrovnik afgezet bij haar minnaar, dr. Jeremy Quinn. Ze had hem toch goed behandeld? Hem goed betaald voor zijn baan als voornaamste medicus en hoofd onderzoek en ontwikkeling? Ze begrijpt niet wat hem tot deze waanzin heeft gedreven. Hij staat nog steeds provocerend voor haar, geflankeerd door haar handlangers.

Josef probeert dapper te blijven zwijgen ondanks de genadeloze woede van zijn bazin. Hij weet uit ervaring dat hij beter kan zwijgen tot haar razernij iets is gezakt. Madeleine Jurilique is vastberaden, machtig, manipulatief, sluw en gevaarlijk en je kon haar maar beter niet dwarsbomen, al helemaal niet als ze zo'n gevaarlijke bui had. Hij had weleens stiekeme gesprekken in de kantine afgeluisterd waarbij medewerkers haar een heks noemden of haar vergeleken met een vat vol boze, giftige slangen, en nu begrijpt hij waarom.

Jurilique, Directeur van Xsade Europa, is een van de machtigste leidinggevenden in de farmaceutische industrie. Ze lijkt over de griezelige gave te beschikken cliënten te voorzien van de nieuwste 'wondermiddelen' en ze heeft de directie en Xsades aandeelhouders zulke enorme winsten bezorgd dat ze haar na verloop van tijd min of meer de vrije hand hebben gegeven wat betreft het dagelijks reilen en zeilen van het bedrijf. Jurilique is door haar onstuitbare ambitie steeds harder en roekelozer geworden, waardoor ze ook steeds gevaarlijkere beslissingen en ongekende risico's heeft genomen namens het bedrijf. Maar het lijkt erop dat het bestuur haar graag haar gang laat gaan zolang het geld binnen blijft stromen.

Josef heeft een oogje toegeknepen en zijn geweten gesust, maar de behandeling van Alexandra Blake was voor hem de laatste

druppel. Hij had eerst gedacht dat Alexa net als zo veel anderen haar lichaam voor het geld had verkocht of voor het onderzoek. Toen hij wat dossiers van zijn bazin had gelezen drong het pas tot hem door dat zij was opgehaald voor andere doeleinden dan wat in het contract stond dat ze had getekend.

Ze had zich gezien de extreme omstandigheden ongekend waardig gedragen en ze was door en door goed, dat had hij wel gevoeld. Juriliques eis, haar bevel dat hij meer dan een liter bloed bij Alexa moest afnemen terwijl ze sliep, had zijn persoonlijke en ethische grenzen overschreden. Geen enkele som geld kon goedmaken wat ze van hem vroeg, of de risico's die ze met het leven van dr. Blake wilde nemen. Dat was de laatste druppel.

De impasse duurt voort. Josef weigert nog steeds haar aan te kijken, hoewel hij haar hoort ademen en haar adem langs het wondje op zijn wang voelt strijken.

Ze legt haar glanzende harde nagel onder zijn kin en dwingt hem zwijgend haar recht in de ogen te kijken. 'Maak je maar geen illusies, beste dokter. Jij gaat nergens heen en je zult bij het experiment assisteren.' Ze laat haar nagel langs de rand van het wondje glijden en ziet hem ineenkrimpen. 'Dus je kunt de gedachte je lieve vrouwtje binnenkort nog te zien gedag zeggen, net zoals je jouw carrière gedag kunt zeggen als dit allemaal achter de rug is.'

Hij huivert onwillekeurig bij haar woorden.

Ze doet een stap naar achteren en richt zich dan tot haar trouwe handlangers. 'Stop hem achter slot en grendel. Hij zit me tot hier en ik wil niet meer naar hem hoeven kijken.' Ze gebaart dat ze kunnen gaan en ziet dan dat Josef eindelijk tegenstribbelt. 'Om ervoor te zorgen dat hij echt meewerkt zal dr. Jade, onze nieuwe hoofdmedicus,' ze kijkt Josef woedend aan en haar ogen stralen pure haat uit, 'hem dezelfde middelen geven waarmee onze goede, ontsnapte vriendin Alexandra verlamd werd toen we haar van het kasteel naar dit laboratorium overbrachten.'

Josef voelt zijn paniek en angst met sprongen toenemen. Hij beseft dat deze vrouw niet gewoon genadeloos is zoals hij eerst dacht; ze is een sadist. Ze heeft totaal geen geweten en dat voedt haar gevaarlijke voorliefde voor geweld. Hij realiseert zich dat zijn hoop dat haar woede zou vervliegen zodat hij een redelijk gesprek met haar kon voeren, vergeefs was. Voor het eerst sinds hij is opgepakt, vreest hij voor zijn leven. Het is onmogelijk te ontsnappen als hij totaal verlamd is.

Madeleine ziet tot haar tevredenheid eindelijk de angst in Josefs ogen waar ze naar op zoek was.

Josef probeert zich los te rukken en het zweet breekt hem uit. 'Madeleine, alsjeblieft. Dit kun je niet maken, alsjeblieft, mijn vrouw—'

Ze kijkt Louis met opgetrokken wenkbrauwen aan en hij rukt meteen Josefs pols ruw naar achteren waardoor de man het uitgilt van de pijn en zijn protest wordt afgekapt.

'Breng hem naar het lab. Dr. Jade komt zo. Verlies hem geen moment uit het oog, jongens. Jullie weten waar jullie voor worden betaald.' Ze draait zich om en er speelt een glimlach om haar lippen als ze Josefs gekwelde gegil hoort terwijl hij achterstevoren de kamer uit wordt gesleurd. Ze geeft zichzelf mentaal een schouderklopje. Ze kan er in ieder geval op rekenen dat Louis en Frederic altijd gehoorzamen.

ALEXA

Ik leun tegen de deurpost en probeer me te concentreren op het diepgaande gesprek tussen de twee indrukwekkende mannen voor me. Jeremy Quinn, de liefde van mijn leven en dat is hij eerlijk gezegd altijd al geweest, en Martin Smythe, een ex-marinier die nu de beveiliging verzorgt voor de mysterieuze en ongrijpbare Leo, een van Jeremy's beste vrienden en zijn grootste weldoener.

Het verschil tussen mannen en vrouwen wordt zelfs nog nadrukkelijker in tijden van gevaar of onrust: mannen hebben actie nodig en vrouwen hebben dan juist ondersteunende gesprekken nodig of tijd om na te denken. Of misschien geldt dat alleen voor mij.

Hun heftige debat is al aan de gang sinds ik die verschrikkelijke chantagebrief heb gekregen, van dezelfde vrouw die me nog geen maand geleden liet ontvoeren toen ik op London Heathrow arriveerde om Jeremy en de andere leden van het wereldwijde onderzoeksforum te treffen.

Mijn maag is nog steeds van slag omdat ik meteen na het lezen van de brief heb overgegeven in de gootsteen in de keuken. Ik zit in een emotionele achtbaan van verdriet, woede, spijt en, verrassend genoeg, een snufje acceptatie. Acceptatie dat dit mijn lot is tot deze nachtmerrie voorbij is. Ik hoop ten minste dat er een eind aan komt. Dat kan toch ook in het echte leven gebeuren en

niet alleen in sprookjes? Maar ik heb een donkerbruin vermoeden dat dát pas zal gebeuren als we precies weten hoe en waarom mijn bloed is zoals het is: een enigma dat lijkt te reageren op de verschillende hormonen die onder bepaalde omstandigheden in mijn bloed vrijkomen. Kennelijk is het zo dat hoe extremer mijn omgeving of mijn situatie is, hoe fascinerender de resultaten zijn, dat is in ieder geval wat Jeremy en zijn specialisten me vertellen. Waarom? Waarom ik? Ik heb werkelijk geen idee. Er is nog zo veel dat ik niet volledig bevat.

Mijn gevoelige maag en bonzende hoofd dwingen me hun actiegerichte strategieën voor mijn toekomst achter me te laten en ik strompel naar de badkamer van de grote slaapkamer. Ik probeer de ernst van de dreigementen uit mijn hoofd te zetten, plens een beetje koud water in mijn gezicht, plof neer op ons grote bed en staar naar het kunstmatig perfecte uitzicht van onze suite in het Disney Resort Hotel in Orlando, Florida. Ik ben op ‘de vrolijkste plek op aarde’ zoals ze dat hier zeggen en tien minuten geleden zou ik hevig in discussie zijn gegaan met iedereen die het daar niet mee eens was geweest.

Ik was volmaakt gelukkig. Gelukkiger dan iemand in zijn of haar leven eigenlijk zou mogen zijn... Maar met een rookwolk, of liever gezegd één A4-envelop later, is dat geluk omgeslagen in angst en spanning, dankzij Madame Madeleine Jurilique, Europees directeur van Xsade. Ook bekend als Madame Goudlokje of de Boze Heks van Ontvoering en Co. Ik huiver als ik me de ontvoering op London Heathrow, herinner. Ik ben gedrogeerd, vastgeplakt aan een rolstoel en verstopt onder een burqa, gevolgd door het laatste transport in een koffer half Europa door naar de eindbestemming: het laboratorium van Xsade in Slovenië. Ik kokhals weer, maar mijn maag is leeg en het enige dat omhoog komt is de bijtende smaak van gal. Wat moet ik nu in vredesnaam doen?

Dr. Josef Votrubic, die werkte voor Xsade, heeft alles op het

spel gezet om ervoor te zorgen dat ik uit het laboratorium onder het meer van Bled kon ontsnappen voor ze een groot deel van mijn bloed konden aftappen. Hij had gelukkig meteen contact opgenomen met Jeremy, die me in veiligheid kon brengen dankzij de schijnbaar onuitputtelijke en alom aanwezige bronnen van zijn vriend en mentor Leo. Helaas gold dat niet voor Josef. Hij werd onder bedreiging van een wapen gevangengenomen door huurlingen van Xsade vlak nadat hij me in Dubrovnik bij Jeremy had afgeleverd. Jeremy, Martin en ik ontsnapten in een gestroomlijnde speedboot en stapten daarna over op een groot luxe motorjacht. Hoewel ik Josef nog niet zo lang kende, heeft hij zijn hele carrière op het spel gezet om mij in veiligheid te brengen en daar zal ik hem altijd dankbaar voor zijn. Hij is een vriendelijke man met een goed hart. Tijdens de rit naar het trefpunt met Jeremy vertelde hij me over zijn liefde voor zijn vrouw en dat het hen nog niet was gelukt kinderen te krijgen. Dat is iets wat mij altijd erg raakt omdat ik zelf zo'n sterke drang had me voort te planten voor ik mijn kinderen kreeg.

Ik hoop en bid dat hij weer veilig bij zijn vrouw is. Maar hoe graag ik dat ook wil geloven, ik weet dat die twee gewapende mannen op die pier waarschijnlijk Louis en Frederic waren. Dat waren mijn bewakers in het kasteel dat in de heuvels ten noorden van Ljubljana was gebouwd. De trouwe handlangers van Madame Goudlokje.

Op Josefs verraad van zowel Xsade als zijn bazin Madame Jurilique zou ongetwijfeld een straf staan die niemand vrijwillig zou willen ondergaan. Ze is de meest gevaarlijke en narcissistische vrouw die ik óóit heb ontmoet. Martin heeft ons sinds mijn ontsnapping regelmatig updates en achtergrondinformatie over haar gegeven, waardoor ze voor mij nog huiveringwekkender is geworden. Ze wordt in de maatschappij gezien als een elitaire, succesvolle, goed opgeleide zakenvrouw en ze beweegt zich in hoge kringen met mensen die over een macht beschikken waar

anderen alleen maar van kunnen dromen... Nou ja, op Jeremy en Leo na dan. Maar ze heeft het hart van een uitgehongerde anaconda die weloverwogen haar prooi manipuleert en verorbert. De rillingen trekken door mijn lichaam terwijl mijn bezorgdheid om Josef een hoogtepunt bereikt. En nu wil ze mij opnieuw in haar smerige, zakelijke web vangen om nog meer experimenten op me te doen en dan vooral experimenten met mijn bloed.

Ik twijfel er geen moment aan dat Madame Jurilique de dreigementen in haar brief zal uitvoeren. Ik hou de brief nog steeds angstvallig in mijn handen geklemd en ik lees hem weer alsof ik zo een andere inhoud kan afdwingen.

Beste dokter Blake,

Ik hoop dat u prettig heeft kunnen herstellen in het Middellandse Zeegebied met uw geliefde en dat u hebt genoten van het heerlijke Disney World met uw lieve kinderen, Elizabeth en Jordan.

Het is zo jammer dat u de gehele 72 uur in onze faciliteit niet naar tevredenheid heeft kunnen beëindigen. Nadat u ons van zulke bruikbare informatie hebt voorzien, is er nog slechts één element dat we nodig hebben.

Mocht u niet toeschietelijk zijn wat betreft onze vereisten, zullen we wederom genoodzaakt zijn de zaken in eigen handen te nemen. De bijgevoegde krantenkoppen zijn slechts een klein voorproefje van de strategie die we zullen inzetten om ervoor te zorgen dat we van u krijgen wat we nodig hebben, dus laat ik volkomen duidelijk zijn.

We hebben uw bloed nodig.

Als u, om de een of andere reden, besluit niet op ons verzoek in te gaan binnen de komende tien

dagen, zijn we genoodzaakt onze wereldwijde ‘Kent u de echte dr. Alexandra Blake?’-campagne door te zetten. Het lijkt me duidelijk dat ik u er niet aan hoef te herinneren dat we zeer expliciete foto’s en videofragmenten hebben die onze koppen zullen bekrachtigen.

Nu ik uw aandacht heb, moet ik misschien ook even melden dat als we hierdoor uw medewerking niet verkrijgen, we gaan voor het op een na beste – het bloed van uw kinderen.

Ik kijk er naar uit in de zeer nabije toekomst weer met u samen te werken.

*Vriendelijke groet,
Madame Madeleine Jurilique*

Als ze niet op mij kan experimenteren, zal ze ervoor zorgen dat niemand anders dat kan, in welke vorm dan ook. Het zou haar ongetwijfeld ook een soort psychotisch genoegen geven Jeremy en mij van elkaar te scheiden, te weten dat zij de controle heeft over mij en dat hij daar niets aan kan doen. Ik word weer miselijk als ik daaraan denk.

Salina, die voor Martin werkt en onderdeel is van Leo’s beveiligingsteam, is nog steeds in Europa en ze probeert zowel Josef als Jurilique te vinden. Ze heeft ontdekt dat Lauren Bertrand, het Franse lid van Jeremy’s Global Research Team, verbitterd en teleurgesteld was omdat Jeremy projectleider was geworden en niet zij. Er is een e-mailwisseling ontdekt tussen Lauren en Madeleine waarin staat dat Jeremy zijn verdiende loon zou krijgen, zowel professioneel als persoonlijk. Ze hadden alleen nog wat meer tijd en geduld nodig.

Ik denk niet dat ik ermee zou kunnen leven als er iets met Jeremy of mijn kinderen gebeurt. Nee, ik weet wel zeker dat ik

daar niet mee zou kunnen leven. De pure verdorvenheid van haar voorstel is onvoorstelbaar... Als ik niet aan haar eisen voldoe, dan zal ze haar best doen het bloed van mijn kinderen in handen te krijgen! Hoe durft ze? Het is een zieke, zieke vrouw en haar zucht naar macht, geld en de ultieme marktdominantie betekent dat ze echt tot alles in staat is. Hoe durft ze mijn kinderen te bedreigen! Ze betekenen alles voor me. Ik zal ze met mijn leven beschermen. En met mijn bloed.

Ik loop weer naar de kamer die Elizabeth en Jordan delen. Ik móét ze gewoon zien, hun kleine lijfjes, in diepe slaap verzonken. Het is ongelooflijk dat ze al zeven en negen jaar oud zijn. De tijd is voorbij gevlogen. Mijn emoties voelen even rauw aan als dat ik van hen hou, zo sterk. Ik druk een kus op hun voorhoofd en strijk het haar van hun engelachtige gezichtjes. Ik leg bij allebei een hand op hun hart zodat ze mijn liefde tot in hun onschuldige dromen kunnen voelen.

‘Slaap lekker, engeltjes van me. Mijn liefde voor jullie gaat zo diep als de kern van de aarde en reikt zo hoog als de sterren aan de hemel,’ zeg ik zacht en ik neem hun geur diep in me op en trek dan de deur zacht achter me dicht.

Ik loop terug naar de keuken waar Martin en Jeremy zich nog steeds over hun aantekeningen buigen. Ze bespreken verschillende strategieën over wat er nu gaat gebeuren in mijn leven. Jeremy merkt dat ik in de buurt ben. Hij komt snel naar me toe en slaat zijn sterke armen om me heen. Zo wil ik voor altijd bij hem zijn, maar ik weet dat het op de korte termijn onmogelijk is.

‘Maak je geen zorgen, lief. We slaan ons hier wel doorheen.’

Hij kijkt me onderzoekend aan en neemt dan zacht mijn gezicht in zijn handen zodat hij me recht kan aankijken. Zijn knappe gezicht is gespannen, zijn groene ogen zijn donkerder dan ooit door zijn intense gevoelens voor mij.

‘Ze krijgen jullie niet, Alexa. We zullen jullie koste wat kost beschermen. Dat beloof ik je.’

Ik slik de brok in mijn keel weg. Jeremy meent het. Hij is een man van zijn woord en dat geldt helemaal voor zijn beloftes aan mij. Nog nooit heb ik me sterker tegen hem hoeven verzetten dan nu.

‘Jeremy, ga even zitten.’ Ik trek hem terug naar zijn stoel bij de tafel. Ik zal het voordeel van een staande positie nodig hebben om mezelf kracht bij te zetten. Ik wacht tot ik hun onverdeelde aandacht heb. ‘Mijn besluit staat vast.’

Hij springt meteen overeind.

Tot zover mijn strategie.

‘Wat bedoel je, je besluit staat vast? We hebben nog niets besproken en Martin en ik hebben trouwens wat mogelijkheden be-’

‘Jeremy, alsjeblieft,’ onderbreek ik hem. ‘Er valt niets te bespreken. Als mijn kinderen gevaar lopen dan is er maar één oplossing.’ Ik plaats mijn handen op tafel en adem diep in. Ik kan dit maar beter zeggen voor ik de moed verlies. ‘Het is alleen maar bloed. Dat kutwijf mag het hebben. Ik wil dat deze nachtmerrie voorbij is. Als ze krijgt wat ze wil dan laat ze mijn leven misschien heel, in plaats van het kapot te maken zoals ze kennelijk van plan is.’

Ik schrik er zelf altijd van als ik onverwacht vloek, maar het lijkt erop dat Madame Goudlokje het slechtste in mij oproept.

‘Over mijn lijk, Alexa. Dat gaat niet gebeuren.’

Hij is bloedserius en het is me wel duidelijk dat wat hem betreft de knoop nog niet is doorgehakt. Dit kan weleens een lange nacht worden. Hij gebaart met zijn hoofd naar Martin ten teken dat hij de aantekeningen op tafel moet verzamelen, pakt me dan bij mijn elleboog en stuurt me in de richting van de zitkamer.

Ik hoor de voordeur zachtjes open- en dichtgaan. Daar gaan we dan. Ik zet mezelf schrap voor het onvermijdelijke conflict en besluit de eerste zet te doen. ‘Ik laat mijn kinderen geen énkél gevaar lopen, Jeremy. Nooit.’